ם אומרים... מה הן אומרות... מה הם אומרים... מה הן אומרות... מה הם א

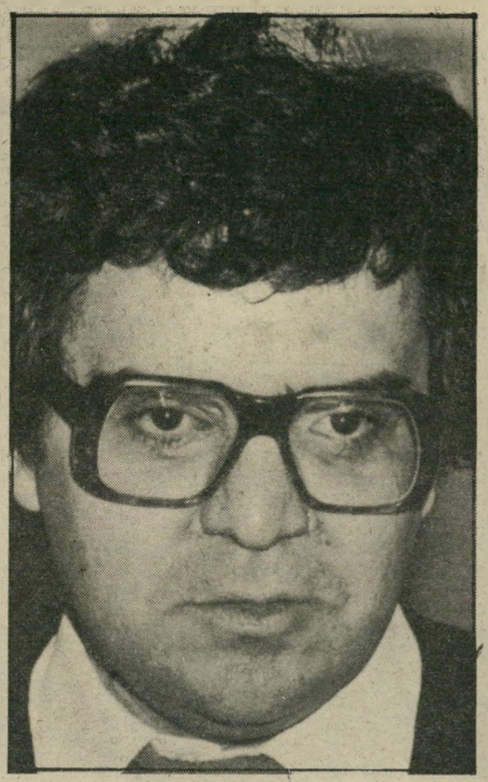

חיים קליר:

„בחוק הישראלי לא קיים ילד בלתי־חוקי!"

סיפור הנערה בת ה־14 שילדה בן, לא הסעיר אותי כמו שהוא הסעיר את חברותיי שהן אמהות לילדות צעירות. אותי עניין במיוחד הצד המישפטי של הפרשה, ועל כן פניתי למישפטן חיים קליר, שעשה עבודה בעניין מעמד הקטין בחוק הישראלי. האם קטין, שהוריו הם האפו־טרופסים עליו, יכול לשמש בעצמו כאפוטרופוס לקטין אחר – שאלתי את חיים קליר.

המצב שבו קטין הוא בעצמו הורה לא קיבל התייחסות מפורשת בחוק, אך נראה שהפיתרון מצוי בהוראות חוק הכשרות והאפוטרופסות. המתייחסות לקשר רגיל שבין הורה לילדו. החוק אינו שולל מן ההורה הקטין להיות ככל הורה אחר, אפוטרופוס טיבעי על ילדו, ובידיו הזכות והחובה לדאוג לצרכי הילד והרשות להחזיק בו. אולם בהיות ההורה קטין בעצמו, הוא כפוף בפעולותיו המישפטיות להסכמת הוריו שלו. כך, למשל, אם הקטין ירצה ללכת לחנות ולקנות צורכי תינוק באשראי, על המוכר בחנות לדרוש את חתימת הסב והסכתא על ההזמנה, שאחרת אין תוקף להתחייבות האם הקטינה. יצויין עוד, כי רשאי בית־המישפט לחייב את הסב והסכתא לספק מגורים ומזונות לנכדם.

● האם הילד הנולד לשני קטינים בלתי־נשואים הוא ילד בלתי־חוקי?

בשום אופן לא. המושג „ילד בלתי־חוקי" אינו קיים בחוק הישראלי. כל הילדים הנולדים בישראל הם כשרים מכל הבחינות, ונסיבות ההתעברות של האם אינן רלוואנטיות. גם על פי הדת היהודית נחשב ילד כזה כילד כשר, והרמב"ם קובע שהוא כשר אפילו לכהונה. ילד שנוהגים לקרוא לו ממזר הוא ילד שנולד מיחסים של אשה נשואה עם גבר שאינו בעלה, או בין גבר לאחות גרושתו או מיחסים שבין בני־מישפחה קרובים.

● האם במיקרה הזה של התינוק מרעננה, אפשר לתבוע את אביו בן ה־15 על בעילת קטינה, אמו בת ה־14?

חוק־העונשין קובע כי מי שמקיים יחסי־מין מלאים עם קטינה שאינה אשתו ושלא מלאו לה 17 שנה, דינו מאסר עד חמש שנים. אולם כאשר מרובר בקיום יחסי־מין בין שני קטינים, הרי זה אחד המיקרים הנוררים שבו הפרקליטות נוהגת, כעניין שבמדיניות, להתעלם מן החוק ולא להעמיד את העבריין לדין.

● אם יבקשו עכשיו שני הקטינים להינשא, האם יינתן להם על פי החוק?

מאחר והמרובר בילדה מתחת לגיל 17, יש צורך באישור בית־המישפט המחוזי. אולם קרוב לוודאי שהוא ייעתר לבקשה כזו.

● איזה שם מישפחה ישא התינוק, של אמו או של אביו?

הוא ישא את שם מישפחת אמו, אלא אם כן האם תרצה והאב יסכים לכך שהתינוק יירשם תחת שם מישפחת האב.

נאווה בלוך:

„פה ושם יש פריחות שהן גם יפות ועדינות!"

ספר חדש, שצד את עיניי בגלל שמו, סיפרה של העיתונאית נאווה בלוך, גברים מעדיפים פריחות. הספר מאגד בתוכו רשימות שפירסמה המחברת במוסף זמנים מודרנים בידיעות אחרות ואשר עסקו בצדדים השימושיים של חיינו, כמו איך לא להיות פראייר, איך להכיר גברים, כיצד להסתדר עם החמות וכו'. אבל השאלה שעניינה אותי במיוחד ואותה הפניתי לנאווה בלוך היא, האומנם הגברים הפסיקו להעדיף בלונדיות והתחילו להעדיף פריחות.

זה בדיוק אותו הדבר. כאשר המציאו את המושג הזה באמריקה חיברו אותו למרילין מונרו, שבמיקרה היתה בלונדית. אבל מה שהתכוונו לומר זה שגברים מעדיפים מה שאנחנו קוראים היום פריחה.

● מה זה בדיוק פריחה?

בחורה פשוטה מאוד, גסה, וולה, לא משכילה במיוחד, די וולגארית, אחת כזאת שנכנסת להריון בכוונה כדי לצור את הגבר.

● אני מבינה בחורה מאוד יפה ועדינה ומשכילה שנכנסה להריון כדי לצוד את הגבר.

או היא פריחה לאללה, למרות שהיא יפה ועדינה. פה ושם יש גם פריחות כאלה.

● מה שאת, בעצם, רוצה לומר, זה שגברים מעדיפים טיפשות, לא מתוחכמות.

כן. כך זה בארץ לפחות. הגברים כאן לא חונכו להתמודד עם נשים השוות להם במעמד ובכל השאר. יותר נוח להם להתמודד עם פחותות מהם, ולכן גברים מעדיפים פריחות.

● בלומר, אני כאשה נשואה, יכולה לבחור בין שתי אפשרויות. או שאני פריחה, או שבעלי לא גבר.

את לא רוגמה. בכל כלל יש יוצאים מהכלל.

● תודה רבה לך. אגב, מאין את יודעת את כל הדברים האלה?

עשיתי הרבה מאוד תחקירים במיסגרת עבודתי העיתונאית. ריאיינתי הרבה מאוד אנשים, דיברתי עם אנשים בכל מקום, הסתכלתי מסביב. עשיתי ממש עבודת־שדה.

● אני מבינה שאחרי שהסקת את המסקנות מהמחקר שלך, את, ברווקה, לא יכולה להיות מרוצה.

נכון. אני לא מרוצה, אבל זה מקומי וכולי תיקווה שבעזרת רשימותיי אצליח לשנות אחוז אחד מהדברים. ואז ארגיש שעשי־תי את היומית שלי.

● את חושבת באמת שלרשימות בעיתון יש השפעה על הקוראים?

אני יודעת שלא. אבל אני מספיק תמימה כדי לקוות שיום אחד, בכתבה אחת, אצליח להשפיע.

שלמה גרוניך:

„רק מילים ללא מובן ישרתו את המוסיקה שלי!"

ב־1 במרס יערך קונצרט חגיגי במוסיאון תל־אביב, ובו תשמיע המקהלה הפילהרמונית תל־אביב, בפעם הרא־שונה, את יצירתו המאוד מיוחדת של שלמה גרוניך, הסהר הפורה. שמעתי את ההקלטה של היצירה בת 12 הדקות, שחוברה והולחנה על־ידי גרוניך ובמשך 12 הדקות עברו עליי תדהמה, סקרנות, תמיהה והנאה גדולה. 90 זמרי המקהלה הפילהרמונית שרים, במשך כל 12 הדקות, מישפטים כמו: סנגה גוז'ה – סנגה – גוז'ה סנגה – הו – שה שה שה – הו שה שה שה – הו שה שה – פילה ממה מה פילה ממה מה פילה ממה מה."

שאלתי את שלמה גרוניך, בעדינות ישראלית, אם הוא יצא מדעתו.

אני יודע שבהתחלה זה נשמע משונה. הסיפור התחיל בזה שמיכאל שני, המנצח של המקהלה, הזמין אצלי יצירה. מייר יצאתי בחיפושיי אחרי טקסט מתאים, ואחרי חיפושים רבים הגעתי למסקנה שלא מצאתי שום דבר מתאים. לבסוף החלטתי שרק מילים ללא מובן ישרתו היטב את המוסיקה שחיברתי.

● איך הגיבו הזמרים כשראו את הטקסט?

בהתחלה הם הגיבו בצחוקים ובבריחות. אחר־כך זה עבר לקריאות־גנאי ולגיעל ממש. במשך הזמן, דרך העבודה הקשה והזיעה, הם התאהבו ביצירה, כולל המילים.

● איך, לפי דעתך, יגיב הקהל ליצירה שלך?

אני מניח שבהתחלה זה יישמע מוזר להרבה אוזניים, אבל היצירה היא די טונאלית ובשבילי זה אמיתי יותר מהרבה דברים א־טונאליים שנכתבים עכשיו ונחשבים מודרנים. אני גם בטוח שקלאסיקאים מרופלמים ומבקרים מתוסכלים כמו עודד אסף, למשל, לא יקבלו את היצירה. הם לא אוהבים צעירים ששוברים מוסכמות ומשנים חוקים.

● כתבת כבר בעבר יצירות קלאסיות?

כתבתי רבות. חלק מהן בוצעו וחלק מונחות במגירה ואני לגמרי לא בטוח שהייתי רוצה שיבוצעו.

● מדוע?

אני מאמין שחלק מהיצירות נכתבו לא מתוך הצורך לכתוב מוסיקה, אלא מתוך רצון להיות מוסיקאי מן השורה, ואני לא בטוח שאני גאה בזה.

● ביצירה האחרונה „הסהר הפורה" אתה גאה?

אני אוהב אותה. לא מרגיש שכבשתי טריטוריה, אבל עשיתי רבר שאני שלם איתו ואוהב אותו.